

15. Суперанская А. В. Общая терминология: вопросы теории / А. В. Суперанская, Н. В. Подольская, Н. В. Васильева. – М.: Наука, 1989. – 243 с.
16. Юцевич Ю. С. Музыка. Словник-довідник. – Вид. 2-ге, переробл. і доп. / Ю. С. Юцевич. – Тернопіль: Навч. кн. – Богдан, 2009. – 352 с.

Стаття надійшла до редакції 11.08.14

И. В. Стоцкая, аспирант

Киевская муниципальная академия эстрадного и циркового искусств, Киев

ЯВЛЕНИЕ СИНОНИМИИ, АНТОНИМИИ, ПОЛИСЕМИИ И ОМОНИМИИ В УКРАИНСКОЙ ВОКАЛЬНОЙ ЛЕКСИКЕ

Статья посвящена рассмотрению лексико-семантической характеристики украинской вокальной лексики. Проанализированы такие явления, как синонимия, антонимия, полисемия и омонимия в вокальной лексике.

Ключевые слова: вокальная лексика, терминология, синонимы, антонимы, омонимы, полисемия, микросистема.

PHENOMENA OF THE UKRAINIAN VOCAL LEXICON: SYNONYMS, ANTONYMS, POLYSEMY AND HOMONYMY

The article is devoted to the investigation of lexical-semantic characteristics of Ukrainian vocal lexicon. The analysis of such phenomena of the vocal lexicon as synonyms, antonyms, polysemy and homonymy was accomplished.

Keywords: vocal lexicon, terminology, synonyms, antonyms, homonyms, polysemy, microsystem.

УДК 811.161.2'27 (045)

Т. Семашко, канд. філол. наук, доцент
КНУ імені Тараса Шевченка, Київ

СТЕРЕОТИП ЯК ЗАСІБ КАТЕГОРИЗАЦІЇ МОВНОГО ДОСВІДУ НОСІЯ ЕТНІЧНОЇ СВІДОМОСТІ

Взаємодія лінгвістики з іншими науковими дисциплінами, зумовила актуалізацію ідей взаємодії мови і культури, мови і мислення; все більшого значення набуває фактор людини як активного суб'єкта пізнання, що має індивідуальний та соціальний досвід, систему знань про світ, відображену в його свідомості. В означеному ракурсі важливим є з'ясування явища категоризації знань і місця в ньому стереотипів як вмістилища мовного досвіду носія етнічної свідомості.

Ключові слова: когнітивна лінгвістика, категоризація знань, стереотип, картина світу.

© Т. Семашко, 2014

Сучасне мовознавство характеризується різноплановістю напрямів, парадигм і поглядів на мову. Одним із пріоритетних є розуміння мови як своєрідного коду, семіотичної структури, форми спадкоємної традиції пізнання, що зберігає у своїх знаках особливе відчуття, сприйняття й бачення світу, сліди його розвитку й трансформацій. Пануючий у мовознавчій науці XXI ст. антропоцентричний підхід до мовних явищ визначив настанови досліджувати мову в нерозривному зв'язку з мисленням, свідомістю, пізнанням, світоглядом як окремого індивідуума, так і мовного колективу, до якого він належить. У центр досліджень ставиться мовна особистість – суб'єкт пізнання як складна концептуально-об'ємна антропоцентрична координата, якій притаманна власна специфіка концептуалізації та категоризації знань у загальному процесі пізнання. Це спрямовує розгляд мовних явищ у царину когнітивної лінгвістики, завданням якої є передусім дослідження процесів концептуалізації зовнішнього і внутрішнього світу індивіда та опис системи ціннісних орієнтирів, констант мовної культури народу.

Органічне поєднання і взаємопроникнення нових ідей сприяє цілісності аналізу, який виходить за межі однієї галузі гуманітарного знання і враховує здобутки суміжних наукових орієнтацій. Зміщення ракурсу в мовознавчих студіях на когнітивну, культурологічну площину дозволяє по-новому поглянути на предмет лінгвістичного дослідження, виявляючи при цьому матеріальну та духовну культуру знака, його входження в загальнокультурну традицію.

Когнітивна лінгвістика має за мету дослідження мови як засобу організації, обробки та передачі інформації. Вона спирається при цьому на вивчення концептуальної та емпіричної (заснованої на досвіді людини) бази мовних категорій і понять. Мовні форми вивчаються з позиції того, як вони відображають певне бачення світу людиною і способи його концептуалізації в мові, загальні принципи категоризації й механізми обробки інформації з огляду на те, як у них відображено весь пізнавальний досвід людини, а також вплив навколишнього середовища [1: 5-6].

Одним із ключових для когнітивної лінгвістики є поняття категоризації – фундаментальної операції, яку ми непомітно виконуємо повсякчас. Категоризація дозволяє поєднати різноманітні неоднорідні компоненти у єдине ціле [2: 76], визначити об'єкт шляхом віднесення його до більш загальної категорії.

Поняття категорії не є новим у сучасній науковій традиції. Ідея категоризації світу бере початок ще з трактатів давньогрецьких філософів про походження людської мови; розвиток наукової думки щодо категоризації знаходимо в ученні Аристотеля про категорії імен (номінацій).

Лінгвістичне осмислення проблеми категоризації відображає концепція В. фон Гумбольдта, відома як «учення про внутрішню форму мови»: учений висунув постулат про існування особливого мовного світобачення: «Мова – це світ, що лежить між світом зовнішніх явищ і внутрішнім світом людини» [3: 304]. Учення В. фон Гумбольдта розвивалося і доповнювалося новим змістом протягом XIX-XXI століть. Вивчення феномена природної категоризації пов'язане з іменами Дж. Остіна, Л. Заде, Ф. Лонсбері, Б. Берліна, П. Кея, Ш. М. Даніеля, Р. Брауна, П. Екмана, Л. Вайсгербера та Г. Хольца, Р. Халліга й В. Вартбурга, Л. Вітгенштейна, М. Мінського, Е. Рош, А. Вежицької, Дж. Лакоффа та ін. Зорієнтування мови на вираження світобачення певного етносу та усвідомлення того факту, що мова є невід'ємною частиною пізнання, виступає скарбницею національної

культури сприяло протягом останніх десятиліть активності розробки проблеми мовної категоризації як українських, так і зарубіжних науковців, що підтверджено дослідженнями широкого спектру лінгвістичних проблем (Ю.Д. Апресян, Н.Д. Арутюнова, Е. Бенвеніст, М.Н. Болдирев, І.О. Голубовська, О.О. Залевська, Т.Л. Кацберг, Е.С. Кубрякова, В.А. Маслова, Н.В. Слухай, О.С. Снітко, Ю.С. Степанов, Г. Шухард, А.Б. Юнацька та багато ін.).

У повсякденному житті люди практично не задумуються над тим, що їх пізнання нерозривно пов'язане з процесами категоризації: для нас це так само природньо як, наприклад, процес дихання. Для того, щоб вільно дихати і підтримувати нормально життєдіяльність, людині не потрібно знати будову органів дихання, немає необхідності знати закони біології чи хімії. Те саме можна сказати і про процес категоризації – не потрібно проводити сотні дослідів, бути спеціалістом в галузі лінгвістики, психології та логіки для того, щоб нормально існувати і адекватно сприймати навколишній світ. Як не може існувати людина без дихання, так не може бути людини поза категоризацією.

Як слушно зауважив американський учений Дж. Лакофф, людство без спроможності до категоризації не змогло б функціонувати взагалі – ні в матеріальному світі, ні в соціальному та інтелектуальному житті. Вивчення процесів категоризації надзвичайно важливе для розуміння того, як ми мислимо і як ми діємо, і, відповідно, без цього неможливе усвідомлення того, що робить нас людьми. Дослідник далі наголошує, що категоризація світу є найважливішою функцією людської свідомості, оскільки «немає нічого більш базового для нашого сприйняття, діяльності, мовлення. Кожного разу, коли ми розглядаємо щось як клас речей, ... ми здійснюємо категоризацію. Змінюючи уявлення про суть категорій і явище категоризації, ми змінюємо уявлення про світ» [4:20-24].

Здійснюючи категоризацію дійсності, свідомість людини зводить безкінечну різноманітність своїх відчуттів і об'єктивну багатоманітність форм матерії в певні рубрики, класифікує їх [5: 5]; процес категоризації спрямований на об'єднання схожих або тотожних одиниць у крупніші розряди – «категорії аналогічних об'єктів або подій (у тому числі концептуальних категорій як узагальнення конкретних смислів, або концептів)» [1: 23]. При тому зауважимо, що категоризація відображає не випадковий розподіл явищ навколишньої дійсності, а, натомість, базується на когнітивних здібностях людського мозку: порівнянні, ототожненні, аналогії. Категоризація досвіду є переважно неусвідомленою й автономною, має статичний і динамічний характер, оперує предметними сутностями і абстракціями, раціональним й ірраціональним. У більш загальному сенсі категоризацію можна трактувати як процес систематизації засвоєних знань, особливою формою структурування знань, уявляючи її як когнітивний процес, що дає змогу людям усвідомлювати світ, фіксувати й структурувати його в зручний для діяльності мозку спосіб.

Категоризація тісно пов'язана з основними компонентами когнітивної діяльності людини і є найважливішим способом упорядкування інформації, що надходить до неї. Сприймаючи інформацію, людина аналізує її за допомогою категорій, які існують у її свідомості. Відповідно, з одного боку, категоризація виступає як певний тип пізнання, а з іншого – здійснюється вербально за допомогою мовних засобів.

Відповідно до теорії прототипів (Б. Берлін, П. Кей, Е. Рош) категоризація значною мірою опирається на досвід людини, а не здійснюється за встановленими теоретичними правилами. Таким чином, процес категоризації як пізнавальний процес, є не просто членуванням світу на категорії та співвіднесення з ними певних об'єктів та явищ, це також

спеціальне виокремлення базового рівня як психологічно найзначимішого, оскільки більша частина нашого знання локалізується саме на цьому рівні, ідеологічнодетермінований поведінкою людини, її активною участю в житті соціальних груп чи суспільства загалом.

Сучасні когнітивісти розширили круг пошуків, що поглибило розуміння поняття категоризації та сформувало два варіанти прочитання змісту терміна. Перший тип категоризації – абстрактно-символічна категоризація – результат раціонального освоєння світу людиною, не залежить від нейрофізіологічних, психологічних, культурних особливостей суб'єктів категоризації, їхнього сприйняття, образності, уяви, раціонального чи ірраціонального підґрунтя [6: 378]. Така категоризація зумовлена законами формальної логіки. Другий тип категоризації виявляє залежність від соціального та етнокультурного досвіду людини, від її сенсомоторної активності, уяви, здатності до сприйняття і почуттєвого опрацювання сигналів зовнішнього світу [7: 123]. Така категоризація продукує інше прочитання мови, культури та місця в ній людини.

Науковці, які діють в межах названих пріоритетів, намагаються виявити глибинний зв'язок когнітивних структур людської свідомості з мовними формами, простежити «модус» відбиття характеру сприйняття та пізнання світу в глибинних ментальних утвореннях, що належать до сфери позасвідомого [8: 9].

Наукові розвідки з питань мовної категоризації засвідчують спроби вчених осмислити теоретичні аспекти досліджуваної проблематики, розмежувати суміжні поняття, подати чіткіші визначення. Одне з таких понять «стереотип» – ядро концептуальної та мовної картин світу, основний засіб категоризації мовного досвіду носія етнічної свідомості. У стереотипі зібрано той «стандартизований колективний досвід», який індивід отримує під час процесу навчання та спілкування з іншими, а тому стереотипи виступають орієнтирами, своєрідними маяками, що направляють індивіда [9: 7]. Звернення до стереотипів продуковано прагненням людини вилучити з наявної ситуації все, що в ній є корисного, та відкласти про запас вироблену мобільну звичку, щоб використати її у відповідних ситуаціях. За допомогою стереотипів розпізнаємо об'єкти (чи суб'єкти) навколишньої дійсності: це образ дійсності, який функціонує у суспільній свідомості, спрощений і вартісний, який спирається на знання про світ, однак є таким, що встановлюється через традиції і практично не змінюється.

Стереотипи входять до складу нашого світогляду, наших переконань. Саме тому, як на нашу думку, у світогляді важливу роль відіграють саме стереотипи свідомості, адже світогляд тісно пов'язаний із поняттями свідомості і світорозуміння, а самі стереотипи є власне уявленнями про світ – не таким, яким світ є насправді, а лише тим як уявляє його конкретна людина, група людей чи спільнота. В основі переконань та цінностей досить часто лежать стереотипи, підтверджені або не підтверджені власним досвідом, але сформовані завдяки суспільній думці. Відповідно стереотипи, як невід'ємний елемент людської свідомості, акумулюють стандартизований колективний досвід, даний індивідові в процесі навчання і спілкування з іншими, допомагають йому орієнтуватися в житті та певним чином спрямовують його поведінку; можуть викликати й позитивні емоції, й негативні. Якщо стереотипи сформовані на основі культурних надбань, всього найкращого, що може дати людство, то і їх роль у суспільному житті буде визначена тими цінностями, які лежать в їх основі і притаманні конкретному суспільству чи етносу.

Надходячи до людської свідомості через різні канали (за допомогою розповсюдження інформації певними ЗМІ, за допомогою власного досвіду, тобто в результаті конкретних ситуацій і обставин), стереотипи відображають ставлення, установку соціальної групи до певного явища [10: 134], слугують для зображення предмета, яке сформувалося у певних суспільних межах і визначають, чим є предмет та як він трактується людиною. Одночасно відображення, яке утвердилося у мові, доступне через мову і належить до загальних відомостей про світ. Наприклад, сонце розглядається не тільки як джерело світла і тепла, але також як джерело задоволення, радості, щастя; у певний спосіб трактується як живе, бо рухається по небу, сходить і заходить, говориться про нього – «золоте», і цим дається характеристика не тільки його кольору, але й виражається ставлення людини до нього. Так описово і вартісно змальовуються народні уявлення про місяць, зорі, небо, вогонь, землю, воду та інші явища і предмети. Народна традиція спирається на стереотипи, зображує картину світу в гармонійному поєднанні предметів і людей [11].

Про феномен стереотипу можна говорити як про досвід, що існує в мові і набутий через посередництво мови. У свідомості носіїв одного типу культури закріплено досвід інтелектуального освоєння дійсності, властивий цій культурі. Цей досвід закріплюється на нейролінгвістичному рівні – у вигляді набору клішованих структур (стереотипів), крізь призму яких сприймаються як нові явища і події, так і тексти, що відтворюють ці явища й події [12: 172]. Стереотип зберігає і підкреслює найбільш суттєві риси, і як будь-який досвід, пропонує людині певний сценарій взаємодії з тим чи іншим об'єктом. Тут слід зауважити, що гармонійний розвиток будь-якої особистості можливий лише за умови використання усвідомлених соціальних стереотипів в конкретний історичний період в конкретному соціокультурному середовищі. При тому, нове (новаційне або інноваційне) і креативне повинно переважати над стереотипним або стандартизованим.

Стереотипні уявлення людина зазвичай залучає тоді, коли не має можливості інтерпретувати кожен новий факт чи ситуацію більш глибоко, або свідомо відхиляється від такого підходу. Фактично усі люди живуть у світі стереотипів, і саме вони значною мірою визначають їх моральні норми, формують політичні, релігійні й світоглядні позиції; визначають соціальну практику, судження та оцінювання, ставлення до навколишнього світу, правила поведінки тощо. Проте реальна дійсність вносить свої корективи: стереотипи, на яких ґрунтуються уявлення та судження, можуть бути сформовані на помилкових передумовах або певних, не завжди обґрунтованих умовностях. Зазвичай люди не усвідомлюють, яким чином і коли були здобуті істини: переважна більшість уявлень сприймається на віру і міцно закріплюється у свідомості як стійкі стереотипи. Як результат – з'являється впевненість у тому, що певна істина не потребує обговорення чи перевірки, є якщо не вічною, то принаймні сталою. Про надзвичайну стійкість стереотипу свідчать, зокрема, приклади вираження одного стереотипу в різні епохи і за допомогою різних за своєю природою знакових систем.

Образна природа стереотипу вказує на те, що в основі явища стереотипізації лежить стародавній спосіб осмислення світу, коли в основу понять (конкретних або абстрактних) лягають конкретні предметні образи, що відносяться до навколишньої дійсності, практичної діяльності людини. Стереотип, найперше, являє собою якусь стабільну, інваріантну форму, якою оперує свідомість. Інакше кажучи, історично стереотип являє собою чуттєвий образ, який, узявши на себе знакові функції, став частиною культури. У

процесі стереотипізації в свідомості індивіда, що акумулює дійсність, формується система сприйняття світу, яка складається з окремих стереотипних образів, «картинок». «Картинки» ці створюють ту основу, яку Я.Л. Коломинський назвав «тканиною свідомості людини»[13: 105].

Разом із тим стереотип можна потрактувати не тільки як результат, стійку «картинку», образ, але й як стійкий принцип, модель, відповідно до якої різноманітні явища дійсності інтерпретуються людиною і зводяться до цих «картинок». Як зауважив М.М. Покровський, «людська фантазія вельми часто не так творить, скільки йде готовим, раз уже наміченим шляхом»[14: 28].

Оскільки стереотип формується в рамках певної культури, вона визначає його розвиток і накладає на нього свій особливий відбиток. Різниця способів відображення дійсності в різних культурах обумовлена багатьма екологічними, психологічними, соціальними, культурно-історичними факторами, які в сукупності формують умови, визначають потреби і цілі, що диктують появу певних стереотипів. Існування та вивчення стереотипів неможливе поза культурним середовищем, адже сама культура виступає системою спільних переконань, цінностей, традицій та норм поведінки, характерних для певної групи людей, які проживають на одній території та мають спільне минуле. З іншого боку, культура виступає контекстом, що уможливорює встановлення ефективної комунікації індивідів.

Відповідне положення покладено в основу етноцентричного підходу до виявлення способів та засобів мовної категоризації світу, який виходить із загальної теорії лінгвокультурологічного підходу до вивчення мови, що передбачає аналіз співвідношення мови і позамовної дійсності, культурних цінностей, створених носіями певної мови в процесі життєдіяльності, властивостей їх ментальності, національного характеру та світосприйняття.

Вивчення тісного взаємозв'язку мови і культури активізувало комплексне вивчення феноменів культури і мови з використанням єдиної системи інструментальних категорій, пов'язаних між собою ментальністю, які носять культурний і світоглядний характер. Застосування етноцентричного підходу до виявлення способів та засобів мовної категоризації світу потребує узагальнення та уточнення понять «етнокультурна картина світу», «етнічна ідентичність», «менталітет», «національний характер», які корелюють із поняттям стереотипу, що буде зроблено автором у подальших наукових розвідках.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Болдырев Н.Н. Когнитивная семантика / Н.Н. Болдырев. – Тамбов: Изд-во Тамб. гос. ун-та, 2000. – 123 с.
2. Плотников Б.А. О форме и содержании в языке / Б.А. Плотников. – Минск : Вышайшая школа, 1989. – 254 с.
3. Гумбольдт Вильгельм фон. Избранные труды по языкознанию / Вильгельм фон Гумбольдт. – 2. изд. – М. : Прогресс, 2000. – 398 с.
4. Лакофф Дж. Женщины, огонь и опасные вещи : Что категории языка говорят нам о мышлении / Пер. с англ. И.Б. Шатуновского / Дж. Лакофф. – М. : Языки славянской культуры, 2004. – 792 с.

5. Скаб М.В. Концептуалізація сакральної сфери в українській мові: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня докт. філол. наук : спец. 10.02.01 – «Українська мова» / М.В. Скаб. – К., 2009. – 30 с.
6. Селіванова О.О. Сучасна лінгвістика: напрями і проблеми. Підручник / О.О. Селіванова. – Полтава: Довкілля-К, 2008. – 712 с.
7. Слухай Н.В. Світ сакрального слова Тараса Шевченка : монографія / Н.В. Слухай. – К. : Агрармедіагруп, 2011. – 227 с.
8. Голубовська І.О. Етнічні особливості мовних картин світу : монографія. – [2-ге вид., випр. і доп.] / І.О. Голубовська. – К. : Логос, 2004. – 284 с.
9. Квас О.В. Вплив етнічних стереотипів на процес міжособистісного оцінювання : автореф. дис... канд. психол. наук: 19.00.05 / О.В. Квас; Ін-т психології ім. Г.С. Костюка АПН України. – К., 2003. – 20 с.
10. Этнические стереотипы мужского и женского поведения / [под ред. А.К. Байбурина, И.С. Кона]. – СПб. : Наука, 1991. – 226 с.
11. Лазарович О.М. Мовні стереотипи і мовна картина світу. Режим доступу: <http://www.crimea.edu/tnu/magazine/culture/culture32/part1/zip/lazarovich.zip>
12. Васильев С.А. Синтез смысла при создании и понимании текста / С.А. Васильев. – К.: Наукова думка, 1988. – 238 с.
13. Коломинский Я.Л. Социальные эталоны как стабилизирующие факторы «социальной психики» / Я.Л. Коломинский // Вопросы психологии. – 1972. – № 1. – С. 99-110.
14. Покровский М.М. О методах семасиологии. Избранные работы по языкознанию / М.М. Покровский. – М.: Изд-во АН СССР, 1959. – С. 27-32.

Стаття надійшла до редакції 12.08.14

Т. Семашко, канд. філол. наук, доцент
КНУ імені Тараса Шевченка, Київ

СТЕРЕОТИП КАК СРЕДСТВО КАТЕГОРИЗАЦИИ ЯЗЫКОВОГО ОПЫТА НОСИТЕЛЯ ЭТНИЧЕСКОГО СОЗНАНИЯ

Взаимодействие лингвистики с другими научными дисциплинами обусловила актуализацию идей взаимодействия языка и культуры, языка и мышления; все большее значение приобретает фактор человека как активного субъекта познания, имеет индивидуальный и социальный опыт, систему знаний о мире, отраженную в его сознании. В рассматриваемом ракурсе особое значение приобретает явление категоризации знаний и места в нем стереотипов как вместилища языкового опыта носителя этнического сознания.

Ключевые слова: когнитивная лингвистика, категоризация знаний, стереотип, картина мира.

T. Semashko, PhD, Associate professor

Taras Shevchenko national university of Kyiv, Kyiv

STEREOTYPES AS A WAY TO CATEGORIZE THE LINGUISTIC EXPERIENCE OF AN ETHNIC CONSCIOUSNESS

The article deals with the Interaction of linguistics with other scientific disciplines, idea interaction between language and culture, language and thought..

Keywords: cognitive linguistics, knowledge categorization , stereotype picture of the world

УДК81'44(811.111+811.161.2)(045)

Л. Рибачківська, аспірант

Київський національний лінгвістичний університет, Київ

МІСЦЕ ЗІСТАВНОГО СЛОВОТВОРУ У СУЧАСНІЙ КОНТРАСТИВНІЙ ЛІНГВІСТИЦІ

Стаття присвячена визначенню актуальних проблем контрастивної лінгвістики, зокрема місця зіставного словотвору в контрастивістиці.

Ключові слова: контрастивна лінгвістика, зіставний словотвір, дослідження.

На кінець XX століття припадає формування нових наукових галузей, у тому числі і в лінгвістиці, що пов'язується з «необхідністю поступового наближення до якісно нових наукових вимірів сприйняття світу» [10, с. 50]. Однією з таких галузей можна вважати контрастивну лінгвістику.

Контрастивна лінгвістика – це розділ мовознавства, метою якого є виявлення подібностей і відмінностей двох чи більше мов на всіх рівнях їх структури. З одного боку, вона базується на загальних підходах до аналітичного порівняння мов у плані наявних в них подібностей і розбіжностей, а з іншого боку – включає пошук міжмовних співвідношень в конкретних мовах, які є об'єктом зіставлення [4: с. 59].

Актуальність пропонованої теми продиктована потребами вивчення зіставного словотвору в контрастивній лінгвістиці та узагальнення напрацьованого попередниками в галузі їх дослідження. Проблеми виникнення контрастивної лінгвістики були й залишаються актуальними в українському та зарубіжному мовознавстві.

Мета статті полягає в визначенні місця зіставного словотвору у контрастивній лінгвістиці.

Досягнення зазначеної мети передбачає розв'язання наступних завдань: простежити історію становлення, проблематику та основні завдання контрастивної лінгвістики; визначити актуальність зіставного словотвору у сучасній лінгвістиці; проаналізувати перспективи подальшого розвитку словотвірних студій.

Ідеї контрастивної лінгвістики не нові. Зіставні дослідження двох мов відбувалися вже

© Л. Рибачківська, 2014